Crescând în Har !

Mă gândesc la poporul evreu ieşit din Egipt. Cei mai mulţi din ei nu au crescut în relaţia cu Domnul lor ci mai degrabă au vrut să se întoarcă înapoi în Egipt, dar răspunsul nu stătea în a se *întoarce*, răspunsul era să meargă *înainte*.

Se pare că chiar şi sclavia arată mai bine când trăieşti în deşert!
Se pare că există similitudine între cei de atunci şi noi creştinii de astăzi. Am vrea uneori să ne întoarcem chiar în lume, deşi practic asta este imposibil. După cum un fluture nu se poate face omidă la loc, nici un creştin nu se poate întoarce în lume.

Dar ce e trist este faptul că dacă un creştin nu se poate întoarce, nici nu înaintează, aşa că găsesc o soluţie de compromis: fac casă în deşert şi se mulţumesc cu ceva de mâna a doua. Dacă tot e să trăiesc în deşert, măcar să fac şederea mea cât mai confortabilă şi mai placută posibil.

Pentru astfel de creştini lumea lor seamănă cu cea din Las Vegas, Nevada, oraşul construit în deşert. Dacă te gândeşti, nu există nici un motiv special ca Las Vegas să existe. Dar folosindu-se de faptul că în Nevada jocurile de noroc sunt legale, oamenii au făcut din acest oraş o adevărată Mecca a vacanţelor. Din punctul de vedere al lumii, ei au construit cel mai strălucitor, cel mai de senzaţie teren de joacă din America – în mijlocul deşertului, într-un loc pe care de altfel, nimeni nu l-ar vizita, în care nimeni nu ar vrea să trăiască.

Ca un Las Vegas spiritual, lumea creştină a construit „Oraşul poleit din deşert”. Arată frumos la suprafaţă, dar are adâncime cât un deget, este strălucitor, şi te ţine ocupat pentru o vreme.
Dar după o vreme te întrebi:”asta a avut Domnul în vedere când a vorbit despre viaţa din belşug”?
Pentru o vreme am fost foarte mulţumiţi de sclipirea şi strălucirea de spectacol a vieţii de creştin. Dar după o vreme am îmbătrânit. Am devenit cinic şi mistuit, pentru că era doar un rol. Astăzi sunt aşa de recunoscător că Dumnezeu mi-a permis să trec prin deşert până ce am ajuns să fiu total sătul de el.
Am zis:”Doamne nu mai sunt satisfăcut cu acelaş lucru perimat. Nu vreau să practic o religie, vreau să Te cunosc pe Tine, să am o relaţie adevărată.
Vreau să mă odihnesc cu adevărat, iar odihna am înţeles că nu este într-un loc anume, ci într-o Persoană anume: Isus Hristos.

Trebuie înţeles totuşi că „odihna” nu înseamnă inactivitate. Isus a fost Cel ce S-a odihnit, dar care a fost cel mai activ. Asta înseamnă să creşti în Har. Este o viaţă activă; ea cere o decizie fermă a voinţei şi perseverenţă în a-L crede pe Dumnezeu şi Cuvântul Lui ca singurul tău standard al adevărului, pentru ca, apoi, să începi să aplici credinţa în viaţa de zi cu zi.

Filipeni 2;12,13. Să observăm că nu zice”lucraţi pentru mântuirea voastră”, ci „duceţi la capăt mântuirea voastră”. După cum versetul 13 o spune, Dumnezeu începe, iar noi avem contribuţia noastră, activă, să ducem la capăt ceea ce Dumnezeu a început. Domnul are nevoie de disponibilitatea noastră, nu de abilitatea noastră. Fii disponibil 100% cum a fost Isus când a trăit pe Pământ.